

1121 28/10 21: I. Beh. af F. t. L. om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m. 1122

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m.

Forhandlingen genoptoges.

Stengaard-Kirkegaard: Der blev i Fjor til mig og flere af mine Kolleger i denne Sal rettet gentagne Henvendelser fra Arbejdsløshedskasser og Forbund af Arbejdsmænd ovre i Østjylland, Henvendelser, hvori der udtaltes Ønske om at faa fremskyndet Anlægget af Dobbeltsporet fra Fredericia til Hasselager, og det lykkedes ved Velvillie fra den højtærde Trafikministers og fra Administrationens Side at faa dette Ønske opfyldt. Nu er det ganske interessant, synes jeg, at der fra Arbejdsgivernes Side, efter at Arbejdet er blevet paabegyndt omkring ved den 1. August i Aar, Gang paa Gang fremsættes Udtalelser om, at det er en Fornøjelse at se, med hvilken Lyst og Energi der bliver arbejdet ved dette Anlæg. Naar jeg dertil føjer en Oplevelse, som jeg for nylig havde ovre i Østjylland, hvor man i en Forsamling, der særlig bestod af Landboere, drøftede vor Tids Arbejderspørgsmaal, og hvor der i den Anledning fremkom Udtalelser om det mærkelige i, at saa mange ankede over manglende Arbejdsmod og Arbejdsvillie, endskønt det var en Erfaring, man havde der i Sognet, at alle uden Undtagelse havde dygtige og flinke Folk, og naar det endelig ogsaa er min personlige Erfaring, at der nu maaske mindre end nogen Sinde er Grund til at rette nogen Kritik mod Arbejderklassen og Tyendeklassen for manglende Arbejdsvillie og Arbejdslyst, saa synes jeg, at alt dette er der dog Anledning til at fremhæve i Forbindelse med det Lovforslag, som vi her debatterer. For det er ganske rigtigt, at hvis man ikke kan have Forventning om, at der indenfor Arbejderklassen ogsaa i Fremtiden vil være Arbejdslyst og Arbejdsvillie, saa tegner Fremtiden sig i Virkeligheden kun sort og graa; thi det er en Kendsgerning, at det egentlige Fundament for Samfundets Økonomi det er og bliver ogsaa i Fremtiden Arbejdstidens Effektivitet. Men selv om man nu ser lyst paa dette Forhold, skal man dog paa den anden Side ogsaa

tage Verden, som den er, og det har vi efter min Opfattelse ogsaa gjort hidtil, hver Gang vi har haft Arbejdsløshedslovsforslag til Behandling. Vi er nemlig gaaet ud fra, at hvis man skal kunne stole paa, at enhver Arbejder vil tage Arbejde i Stedet for Understøttelse, saa bør Forholdet ogsaa være det, at det kan betale sig for ham at arbejde, og derfor er alle Partier Gang paa Gang gaaet med til Bestemmelser om, at Understøttelsen i intet Tilfælde maa naa op paa Højde med den normale Arbejdsfortjeneste; hvis den nemlig naaede saa højt op, havde man, det erkendte man fra alle Partiers Side, ingen Sikkerhed for, at Arbejderne vilde søge Arbejde i Stedet for Understøttelse. Naar vi nu er enige om dette bestemte Punkt, forekommer det mig, at saa kunde vi ogsaa godt gøre et lille Forsøg paa ud fra den Enighed at følges ad over til det saa meget omstridte Punkt i det nye Forslag, nemlig Spørgsmaalet om Nødhjælpsarbejderne og Formen for disse. Hvis man ogsaa her skal have tilstrækkelig Sikkerhed for, at Arbejderne saa vidt muligt søger over i privat Virksomhed eller søger over til ordinært Arbejde — og det ønsker vi dog sikkert alle sammen —, maa man ogsaa her indrømme, at saa skal det kunne betale sig bedre at arbejde i privat Virksomhed eller ved ordinære Arbejder end at søge Nødhjælpsarbejderne.

Nu paastaar man i denne Forbindelse, at dette Forslag fra Regeringens Side er Forsøg paa Løntrykkeri, og hvis det bliver gennemført, vil det altsaa sige, at Staten optræder som Løntrykker. Det sagde man for Resten ogsaa om Loven af 1918. Den Gang Indenrigsminister Rode i Oktober 1918 fremsatte Forslag om en Revision af Arbejdsløshedsloven, sagde de arbejdsløse ogsaa — det sagde man i Demonstrationen her udenfor Rigsdagen, det sagde man paa store Plakater, — at Regeringens Forslag var Løntrykkeri overfor de arbejdsløse og overfor Arbejderklassen. Man henholdt sig nemlig til den Bestemmelse, der fandtes i Loven, at det var en Pligt for enhver arbejdsløs at modtage anvist Arbejde, naar det ikke oversteg hans Kræfter, og hvis han ikke modtog det Arbejde, skulde han miste sin Ret til Understøttelse. Men fordi noget saadant bliver sagt, er det ikke sikkert, at det er rigtigt, og hvis man vil skønne over, om det nu af Regeringen frem-